

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดกับการจัดผลัดในการสนทนาแบบการสัมภาษณ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา 2 คน พบว่าผู้ร่วมสนทนาจะมีการหยุดในการจัดผลัดการสนทนาอย่างมีรูปแบบ โดยจะไปสนับสนุนสมมติฐานที่ว่าลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดมีความสัมพันธ์กับการจัดผลัด คือ ช่วงหยุดยาวแสดงการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น และช่วงหยุดสั้นแสดงการเปลี่ยนผลัดแบบมีการชิงผลัด แต่นอกจากการจัดผลัดที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วมสนทนา 2 คนดังที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ข้างต้นแล้ว ในงานวิจัยนี้ยังพบว่ามีการจัดผลัดที่น่าจะเกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วมสนทนา 2 คนอีกประเภทหนึ่ง คือ การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น อีกทั้งยังพบการจัดผลัดที่เกิดขึ้นภายในการพูดของผู้พูดคนเดียวด้วย คือ การครองผลัด ซึ่งการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นและการครองผลัดนี้เป็นประเภทของการจัดผลัดที่ยังไม่เคยมีงานวิจัยใดทำการศึกษาย่างละเอียดมาก่อน โดยจากงานวิจัยนี้พบว่าลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดมีความสัมพันธ์กับการจัดผลัดที่พบเพิ่มเติม 2 ประเภทนี้เช่นเดียวกับ 2 ประเภทแรกที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ กล่าวคือ ช่วงการหยุดในขณะครองผลัดจะใกล้เคียงกับช่วงการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น แต่จะแตกต่างจากช่วงการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบมีการชิงผลัดและการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นอย่างชัดเจน และช่วงการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะยาวกว่าการหยุดในการจัดผลัดประเภทอื่นอย่างชัดเจน แต่ทั้งนี้จะพบว่าขอบเขตของการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทจะซ้อนทับกันอยู่ และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างสูง อีกทั้งเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดทั้ง 4 ประเภทก็พบว่าเป็นความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสะท้อนว่าการจัดผลัดระหว่างผู้ร่วมสนทนาเป็นเรื่องที่ซับซ้อน ผู้ร่วมสนทนาคงมิได้ใช้สัญญาณอะไรประการใดประการหนึ่งเป็นหลักในการจัดผลัด แต่คงใช้สัญญาณหลายประการร่วมกัน ดังที่ผู้วิจัยสังเกตพบว่ามีการใช้สัญญาณบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับตัวบทสนทนา ได้แก่ สัญญาณบ่งชี้ทางวากยสัมพันธ์ อรรถศาสตร์ และการอ้างอิงกับบริบทในปริจเฉท และสัญญาณบ่งชี้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวบทสนทนา ได้แก่ ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียง เช่น ทำนองเสียง การเน้นเสียง รวมทั้งอากัปกริยาต่างๆ ร่วมกับการหยุดด้วย ดังนั้นผลจากการวิจัยนี้จะแสดงให้เห็นว่าการหยุดเป็นสัญญาณสำคัญในการจัดผลัดการสนทนา

แต่การหยุดไม่ใช่สัญญาณสำคัญในการจัดผลัดเพียงชนิดเดียว ผู้ร่วมสนทนาจะใช้สัญญาณหลายประการร่วมกันในการจัดผลัด อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นว่าในการสนทนา ผู้ร่วมสนทนาใช้การหยุดอย่างมีรูปแบบ และรูปแบบที่พบนี้มีความสัมพันธ์กับปริบทการใช้ภาษานั้นๆ ได้แก่ วัตถุประสงค์ของการสนทนา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา เช่น บทบาทของผู้ร่วมสนทนาและสถานภาพทางสังคมของผู้ร่วมสนทนา และหัวข้อการสนทนา เป็นต้น

6.1.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ศาสตร์ของการหยุดกับการจัดผลัดในแง่มุมมองของผู้ร่วมสนทนา โดยมีแนวคิดพื้นฐานว่าผู้ร่วมสนทนาสามารถมีบทบาทเป็นผู้พูดและผู้ฟังได้เท่าเทียมกัน พบว่า การศึกษาปริมาณและค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทจะสะท้อนให้เห็นความแตกต่างของรูปแบบการสัมภาษณ์และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนาได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาปริมาณของการหยุดโดยภาพรวมพบว่า การหยุดส่วนใหญ่จะเป็นการหยุดในการครองผลัด (84.1%) ซึ่งเป็นลักษณะธรรมชาติของการสื่อสารทั่วไป ปริมาณการหยุดในการจัดผลัดรองลงมาคือ ปริมาณการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น(11.4%) ปริมาณการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบมีการชิงผลัด (4.1%) และปริมาณการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะมีปริมาณน้อยที่สุด(0.4%) ตามลำดับ ซึ่งปริมาณการหยุดทั้ง 3 ประเภทนี้ก็จะแสดงถึงลักษณะการสนทนาแบบการสัมภาษณ์ คือ การแลกเปลี่ยนผลัดในการพูดระหว่างผู้ร่วมสนทนา ส่วนใหญ่จะเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ทั้งนี้ก็สามารถเกิดการชิงผลัดและการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นได้เช่นกัน

จากการศึกษาค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดโดยภาพรวมพบว่าค่าระยะเวลาเฉลี่ยของการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทแม้จะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่าระยะเวลาของการหยุดในการชิงผลัดมักจะสั้น ($\bar{x} \cong 200$ ms) และค่าระยะเวลาการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นมักจะยาว ($\bar{x} > 1000$ ms) ส่วนระยะเวลาการหยุดในการครองผลัดและการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นจะมีค่าระยะเวลาใกล้เคียงกัน ($\bar{x} \cong 400$ ms) แต่จากการศึกษาแต่ละกรณีศึกษาจะพบว่าค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดที่มีรูปแบบค่อนข้างคงที่ในทุกกรณีศึกษาคือ การหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะยาวที่สุด($\bar{x} > 1000$ ms) รองลงมาคือ การหยุดในการครองผลัด ($\bar{x} \cong 400$ ms) และการหยุดในการชิงผลัดจะสั้นที่สุด($\bar{x} \cong 200$ ms) ส่วนการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นจะมีค่าระยะเวลาของการหยุดแปรไปตามวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ครั้งนั้นๆ คือ ถ้าเป็นการสัมภาษณ์ความคิดเห็นจะมีช่วงการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นยาวกว่าการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ ($\bar{x} \cong 500 > 300$ ms) ซึ่งสาเหตุอาจเป็นเพราะในการสัมภาษณ์ความคิดเห็นผู้ร่วมสนทนาจำเป็นต้องใช้เวลาในการ

เรียบเรียงความคิดและคำพูดมากกว่าในการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว ดังนั้นในการสัมภาษณ์ความคิดเห็นจึงพบรูปแบบของการหยุดในการจัดผลัด คือ การหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะยาวที่สุด รองลงมาคือ การหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น การหยุดในการครองผลัด และการหยุดในการชิงผลัด ตามลำดับ ส่วนการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงจะพบรูปแบบคือ การหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะยาวที่สุด รองลงมาคือ การหยุดในการครองผลัด การหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น และการหยุดในการชิงผลัด ตามลำดับ แต่ทั้งนี้จะพบว่าในกรณีศึกษาแต่ละกรณีจะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทที่แตกต่างกันแสดงว่าผู้ร่วมสนทนาจะใช้การหยุดอย่างสัมพันธ์กับบริบทการให้ภาษาหลายประการ เช่น หัวข้อการสนทนา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา และ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สนทนา รวมทั้งลักษณะเฉพาะบุคคลด้วย

6.1.3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดผลัดกับปริมาณและระยะเวลาของการหยุดในแง่มุมบทบาทการเป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์แสดงให้เห็นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนาที่มีบทบาทประจำตัวที่แตกต่างกันได้อย่างชัดเจน

ปริมาณการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆของผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์จะแตกต่างกัน คือ การหยุดในการจัดผลัดส่วนใหญ่จะเป็นของผู้ให้สัมภาษณ์(IE) (IE = 78% > IR = 22%) แสดงว่าบทบาทการเป็นผู้สัมภาษณ์(IR)และผู้ให้สัมภาษณ์(IE)ของผู้ร่วมสนทนาทำให้ผู้ร่วมสนทนามีโอกาสในการพูดแตกต่างกัน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์(IE)จะมีโอกาสพูดมากกว่าผู้สัมภาษณ์(IR) แต่ปริมาณการหยุดในการจัดผลัดทั้ง 4 ประเภทของผู้สัมภาษณ์(IR)และผู้ให้สัมภาษณ์(IE)จะสอดคล้องกัน คือ จะมีปริมาณการหยุดในการครองผลัดมากที่สุด รองลงมาคือ ปริมาณการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น การชิงผลัด และการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น ตามลำดับ (IR: การครอง 14.9% > การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น 3.8% > การชิงผลัด 3.1% > การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น 0.1% ; IE: การครอง 69.2% > การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น 7.5% > การชิงผลัด 1% > การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น 0.4%) แสดงว่าในการสนทนาแบบการสัมภาษณ์การจัดผลัดส่วนใหญ่จะเป็นการครองผลัด คือ มีการหยุดภายในการพูดของคนพูดคนเดียว และการเปลี่ยนผลัดมักเป็นไปอย่างราบรื่น แต่ทั้งนี้เมื่อพิจารณาแต่ละกรณีศึกษาก็จะพบว่ายังมีบางกรณีที่ไม่เป็นเช่นนี้ ซึ่งจะสะท้อนว่าในกรณีศึกษาที่แตกต่างนั้นน่าจะมีรายละเอียดบางอย่างที่แตกต่างจากกรณีโดยทั่วไป

ปริมาณการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทของผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์จะแตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้ให้สัมภาษณ์(IE)จะมีปริมาณการครองผลัด ปริมาณการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น และปริมาณการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นมากกว่าผู้สัมภาษณ์(IR) และผู้สัมภาษณ์(IR)จะมี

ปริมาณการชิงผลัดมากกว่าผู้ให้สัมภาษณ์(IE) แสดงว่าบทบาทและหน้าที่การเป็นผู้ให้ข้อมูลของผู้ให้สัมภาษณ์(IE)และบทบาทและหน้าที่การเป็นผู้ขอข้อมูลของผู้สัมภาษณ์(IR)จะมีอิทธิพลทำให้ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนมี ปริมาณการจัดผลัดแต่ละประเภทแตกต่างกัน คือ ผู้ให้สัมภาษณ์(IE)จะได้รับโอกาสให้พูดแสดงความรู้ ความคิดเห็น ทศนคติ และข้อเท็จจริงต่างๆมาก โดยผู้สัมภาษณ์(IR)จะทำหน้าที่เป็นคนซักถาม อีกทั้งผู้สัมภาษณ์(IR)ยังพยายามให้ข้อมูลเสริมและเจาะลึกข้อมูลในขณะหนึ่ง ๆ อีกด้วย

จากการศึกษาค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆของผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์พบว่าทั้งผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์จะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าผู้ร่วมสนทนาที่มีบทบาทประจำตัวที่แตกต่างกันจะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดที่เฉพาะตัว กล่าวคือ ในส่วนของผู้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะพบว่าการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นยาวที่สุดในรองลงมาคือ การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น การครองผลัด และการชิงผลัด ตามลำดับ โดยค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น การครองผลัด และการชิงผลัด ของผู้ให้สัมภาษณ์เหล่านี้ส่วนใหญ่จะสั้นกว่าผู้ให้สัมภาษณ์ โดยมีเพียงการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นเท่านั้นที่ยาวกว่าผู้ให้สัมภาษณ์ และมีเพียงกรณีของการครองผลัดเท่านั้นที่เป็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นไปได้ 2 ประการ คือ 1) เพราะผู้สัมภาษณ์ในกรณีศึกษาทั้ง 4 เป็นคนเดียวกัน หรือ 2) เพราะหน้าที่การเป็นผู้ขอข้อมูลของผู้สัมภาษณ์ทำให้เขามักมีการเตรียมตัวมาก่อนจึงมักมีการพูด หรือเข้ารับผลัด และชิงผลัด ได้อย่างรวดเร็ว และทำให้เขาให้ออกาสการพูดแก่ผู้ให้สัมภาษณ์มากกว่าการให้ออกาสตนเอง จึงพบว่าค่าระยะเวลาของการหยุดในการเข้ารับผลัดทั้งกรณีการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นและการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะมีค่าระยะเวลาของการหยุดสูงกว่าค่าระยะเวลาของการหยุดในการครองผลัดของเขา โดยเฉพาะกรณีการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นที่พบว่าค่าระยะเวลาของการหยุดจะสูงมาก ส่วนค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆของผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่จะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการครองผลัด การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น และการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นสั้นกว่าผู้สัมภาษณ์ แต่จะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ครั้งนั้นๆ กล่าวคือ ผู้ให้สัมภาษณ์กรณีการสัมภาษณ์ความคิดเห็นจะมีช่วงการหยุดยาวกว่าผู้สัมภาษณ์กรณีสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ ($\bar{x} \cong 500 > 300$ ms) ดังนั้นจึงพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์กรณีสัมภาษณ์ความคิดเห็นจะมีรูปแบบระยะเวลาการหยุดในการจัดผลัดเหมือนกับผู้สัมภาษณ์ โดยอาจอธิบายได้ว่าเนื่อง

จากในการสัมภาษณ์แบบมีผู้ให้สัมภาษณ์เป็นผู้แสดงความคิดเห็นจึงมักใช้เวลาในการเรียบเรียงความคิดและคำพูดนานกว่าผู้ให้สัมภาษณ์กรณีการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ซึ่งจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปแล้ว ผู้ให้สัมภาษณ์กรณีสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงนี้มีรูปแบบ คือ มีค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นยาวที่สุด รองลงมาคือ การครองผลัด การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น และการชิงผลัด ตามลำดับ

จากการศึกษานี้สามารถสรุปได้ว่าผู้ร่วมสนทนาจะใช้การหยุดในการจัดผลัดอย่างมีรูปแบบ แต่การหยุดไม่ใช่อัตลักษณ์สำคัญเพียงชนิดเดียวในการจัดผลัด ค่าระยะเวลาของการหยุดจะมีการแปรไปได้เนื่องจากปัจจัย 2 ประการ คือ อัตลักษณ์ในการจัดผลัดประเภทอื่นๆที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ร่วมกับการหยุดในการจัดผลัด เช่น ทำนองเสียง รูปท่วงทากยสัมพันธ์ และอากัปกริยา และปัจจัยทางด้านบริบทการใช้ภาษา ได้แก่ วัตถุประสงค์ของการสนทนา หัวข้อการสนทนา และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา เช่น บทบาทของผู้ร่วมสนทนาและสถานภาพทางสังคมของผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

6.2.1 การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมสนทนาใช้ระยะเวลาของการหยุดอย่างมีรูปแบบในการจัดผลัดการสนทนา โดยจากข้อมูลการสัมภาษณ์ในงานวิจัยนี้ทำให้สามารถจัดประเภทความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งการหยุดกับการจัดผลัดได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. การหยุดภายในผู้พูดคนเดียว เป็นการหยุดที่เกิดขึ้นภายในผลัดการพูดของผู้พูดเพียงคนเดียว โดยในงานวิจัยนี้เรียกการจัดผลัดประเภทนี้ว่า การครองผลัด ซึ่งคือ การที่ผู้พูดคนหนึ่งดำเนินบทบาทการเป็นผู้พูดจากหน่วยย่อยในผลัดการพูดหนึ่งไปสู่อีกหน่วยย่อยในผลัดหนึ่งโดยผู้พูดจะแสดงสัญญาณการครองผลัดเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ว่าตนยังต้องการพูดอยู่ ดังแสดงได้โดยภาพดังนี้

(1) IR → IR ...

(2) IE → IE ...

ภาพที่ 6.1 การครองผลัด

จากภาพที่ 6.1 กรณีที่ (1) คือ การครองผลัดของผู้สัมภาษณ์(IR) กล่าวคือ ผู้สัมภาษณ์ (IR) ดำเนินบทบาทการเป็นผู้พูดจากหน่วยย่อยในผลัดหนึ่งไปสู่อีกหน่วยย่อยในผลัดหนึ่ง และกรณีที่ (2) คือการครองผลัดของผู้ให้สัมภาษณ์(IE) กล่าวคือ ผู้ให้สัมภาษณ์(IE)ดำเนินบทบาทการเป็นผู้

พูดจากหน่วยย่อยในผลัดหนึ่งไปสู่อีกหน่วยย่อยในผลัดหนึ่ง การหยุดในการครองผลัดนี้จะแสดงถึงกระบวนการทางความรู้ความคิด(cognitive process)ของผู้พูด และจะมีหน้าที่ต่อคนฟังในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้พูด(evidential information) คือจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติทางกายภาพของผู้พูด เช่น อายุ ดังที่พบว่าคุณอัมมารซึ่งมีอายุมากที่สุดในผู้ร่วมสนทนาทั้งหมดจะมีช่วงการหยุดในการครองผลัดนานที่สุด ส่วนคุณธีรยุทธซึ่งมีอายุน้อยที่สุดจะมีช่วงการหยุดในการครองผลัดสั้นที่สุด และคุณสมบัติทางด้านจิตของผู้พูด ดังที่พบว่าคุณบำรุงฤทธิ์จะช่วงคำพูดสั้นๆ และจะมีลักษณะการพูดค่อนข้างติดขัด อาจแสดงให้เห็นว่าเขาตื่นเต้น ดังนั้นลักษณะเฉพาะบุคคลของผู้พูดน่าจะมีอิทธิพลต่อระยะเวลาของการหยุด ที่เกิดขึ้นในขณะครองผลัดนี้มากที่สุด

2. การหยุดระหว่างผู้พูด 2 คน เป็นการหยุดที่เกิดขึ้นในช่วงที่มี หรือน่าจะมีการจัดผลัดหรือการเปลี่ยนบทบาทการเป็นผู้พูดของผู้ร่วมสนทนา 2 คน ซึ่งในงานวิจัยนี้พบว่ามี 3 ประเภทย่อย คือ

2.1 การเปลี่ยนผลัดแบบมีการชิงผลัด หรือ การชิงผลัด คือ การเปลี่ยนบทบาทการเป็นผู้พูดระหว่างผู้ร่วมสนทนา 2 คน โดยการที่ผู้ร่วมสนทนาที่ยังไม่มีสิทธิ์พูดในขณะนั้นต้องการพูด จึงพูดขึ้นในขณะที่ผู้พูดคนก่อนหน้ายังแสดงสัญญาณว่าต้องการครองผลัดการพูดอยู่ ดังแสดงได้โดยภาพดังนี้

ภาพที่ 6.2 การชิงผลัด

จากภาพที่ 6.2 กรณีที่ (1) คือผู้ให้สัมภาษณ์(IE)เข้าชิงผลัดการพูดในขณะที่ผู้สัมภาษณ์(IR)ยังต้องการครองผลัดอยู่ ส่วนกรณีที่ (2) คือผู้สัมภาษณ์(IR)เข้าชิงผลัดการพูดในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์(IE)ยังต้องการครองผลัดการพูดอยู่ ดังนั้นระยะเวลาของการหยุดที่เกิดขึ้นก่อนการจัดผลัดประเภทนี้น่าจะเป็นเวลาที่คู่สนทนาแย่งบทบาทการเป็นผู้พูดกัน และแนวคิดที่น่าจะสามารถนำมาประยุกต์เพื่ออธิบายระยะเวลาการหยุดในการชิงผลัดได้คือแนวคิดเรื่องการเริ่มพูดก่อนยอมมีสิทธิ์ได้ครอบครองผลัดมากกว่าผู้ที่เริ่มพูดทีหลังที่Sacksและคณะ (1974) ได้เสนอไว้เมื่อกล่าวถึงกลไกการมอบหมายผลัด โดยในการชิงผลัดนี้ผู้เข้าชิงผลัดจะตระหนักถึงความจริงนี้และจะพยายามเริ่มพูดให้เร็วกว่าการพูดของผู้พูดที่ยังต้องการครองผลัดอยู่ จึงพบว่าระยะเวลาการหยุดในการชิงผลัดนี้มักจะสั้น ดังนั้นการหยุดในการชิงผลัดนี้จะมีหน้าที่แสดงถึงความรู้สึก ทศคนคติ และอารมณ์(expressive information)ของผู้ที่เข้าชิงผลัด คือ แสดงถึงความรู้สึก ทศคนคติ และอารมณ์ของผู้ชิงผลัดต่อผลัดการพูดของผู้พูดคนก่อนหน้าและแสดงถึงความต้องการให้ข้อมูลของ

ผู้ที่เข้าชิงผลได้ด้วย ซึ่งความต้องการให้ข้อมูลในขณะนั้นของผู้ให้สัมภาษณ์(IE)น่าจะมีอิทธิพลต่อค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทนี้มาก

2.2 การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น คือ การเปลี่ยนบทบาทการเป็นผู้พูดระหว่างผู้ร่วมสนทนา 2 คน โดยผู้ร่วมสนทนาคนหนึ่งแสดงสัญญาณการส่งผลัดให้กับผู้ร่วมสนทนาอีกคนหนึ่ง แล้วผู้ร่วมสนทนาคนนั้นเข้ารับผลัด ดังแสดงได้โดยภาพดังนี้

$$(1) \quad IR \rightarrow IE \dots$$

$$(2) \quad IE \rightarrow IR \dots$$

ภาพที่ 6.3 การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น

จากภาพที่ 6.3 กรณีที่ (1) คือผู้สัมภาษณ์(IR)แสดงสัญญาณการส่งผลัดให้กับผู้ให้สัมภาษณ์(IE) แล้วผู้ให้สัมภาษณ์(IE)เข้ารับผลัดการพูดต่อไป และกรณีที่ (2)คือผู้ให้สัมภาษณ์(IE)แสดงสัญญาณการส่งผลัดให้กับผู้สัมภาษณ์(IR) แล้วผู้สัมภาษณ์(IR)เข้ารับผลัดการพูดต่อไป ดังนั้นเวลาการหยุดที่เกิดขึ้นในการส่งและรับผลัดนี้ดูเหมือนจะเป็นของผู้ที่เข้ารับผลัด แต่ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นเวลาร่วมกันของทั้งผู้ส่งผลัดและผู้รับผลัด เพราะพบว่าถ้าผู้พูดคนปัจจุบันแสดงสัญญาณส่งผลัดให้คู่สนทนา แล้วคู่สนทนาไม่รับ ผู้พูดคนเดิมก็จะเข้ารับผลัดได้อีก ดังที่พบว่ามี การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นเกิดขึ้น แต่อาจกล่าวได้ว่าในการส่งผลัดนั้นผู้พูดคนปัจจุบันจะให้โอกาสผู้ที่ได้รับผลัดมากกว่าการให้โอกาสตนเอง ดังนั้นการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นนี้ น่าจะมีหน้าที่ต่อผู้ฟังในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้พูดและการตีความสิ่งที่พูด(appellative function) คือจะให้ข้อมูลในการควบคุมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา(regulative information) โดยจะควบคุมการแบ่งเวลาในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา และช่วงระยะเวลาของการหยุด จะแสดงถึงกระบวนการทางความรู้ความคิด(cognitive process)ของผู้เข้ารับผลัด เช่น ความยากง่ายในการคิด และความรู้สึกและอารมณ์(expressive information)ของผู้เข้ารับผลัด เช่น ความต้องการเข้ารับผลัด เป็นต้น

2.3 การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น คือ การเปลี่ยนผลัดประเภทที่น่าจะเกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วมสนทนา 2 คน เนื่องจากผู้พูดคนปัจจุบันแสดงสัญญาณว่าต้องการส่งผลัดการพูดให้กับคู่สนทนา แต่คู่สนทนาไม่เข้ารับผลัด ผู้พูดคนเดิมจึงเข้ารับผลัดการพูดอีกครั้ง ดังแสดงได้โดยภาพดังนี้

ภาพที่ 6.4 การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น

จากภาพที่ 6.4 กรณีสี่ (1) คือ ผู้ส่งภาษา (IR) ส่งผลัดการพูดให้ผู้รับภาษา (IE) แต่ผู้รับภาษา (IE) ไม่รับผลัด ผู้ส่งภาษา (IR) จึงเข้ารับผลัดอีกครั้ง และกรณีสี่ (2) คือ ผู้รับภาษา (IE) ส่งผลัดการพูดให้ผู้ส่งภาษา (IR) แต่ผู้ส่งภาษา (IR) ไม่รับผลัด ผู้รับภาษา (IE) จึงเข้ารับผลัดอีกครั้ง ลักษณะเช่นนี้จะสะท้อนให้เห็นว่าในการส่งและรับผลัดนั้น ระยะเวลาการหยุดที่เกิดขึ้นเป็นของผู้ร่วมสนทนาทั้ง 2 คน และระยะเวลาการหยุดประเภทนี้มักจะยาวเพราะผู้ส่งผลัดจะให้โอกาสการรับผลัดแก่ผู้ที่ตนต้องการให้รับผลัด จนกระทั่งรอจนแน่ใจแล้วว่าคู่สนทนาของตนไม่รับผลัด จึงจะเข้ารับผลัดอีกครั้ง ซึ่งจากผลการวิจัยนี้จะแย้งกับที่ Sacks และคณะ (1974) จัดให้การจัดผลัดแบบนี้เป็นกลไกการมอบหมายผลัดอย่างราบรื่นแบบหนึ่ง เพราะจากการวิจัยนี้จะเห็นได้ชัดเจนว่าการเปลี่ยนผลัดแบบนี้ไม่ได้เกิดอย่างราบรื่น เนื่องจากเกิดการขึงใจกันระหว่างผู้ร่วมสนทนาเป็นเวลานาน ก่อนที่ผู้พูดคนเดิมจะเข้ารับผลัดการพูดอีกครั้ง การหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบนี้ น่าจะมีหน้าที่ต่อผู้ฟังในด้านความรู้เกี่ยวกับตัวผู้พูด และการตีความสิ่งที่พูด (appellative function) ดังอาจอธิบายโดยใช้ภาพ (1) ได้ว่าเมื่อผู้ส่งภาษา มีการส่งผลัด ผู้รับภาษา จะต้องมีการตีความเกี่ยวกับการควบคุมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ซึ่งผู้รับภาษา อาจจะตีความได้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้ แต่การที่ผู้รับภาษา หนึ่งเจียมทำให้ผู้ส่งภาษา ต้องตีความความเจียมของผู้รับภาษา แล้วจึงกลับเข้ารับผลัดอีกครั้ง

6.2.2 แม้ว่า การวิจัยนี้จะแสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมสนทนา มีการใช้การหยุดในการจัดผลัดอย่างมีรูปแบบ แต่จากการพิจารณาค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทจะพบว่า มีค่าระยะเวลาซ้อนทับกัน และมีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างสูง ดังเช่นตัวอย่างการชิงผลัดที่พบ่า เกิดหลังช่วงการหยุดที่ค่อนข้างยาว ดังนี้

ตัวอย่าง (ตัวเลขในวงเล็บแสดงระยะเวลาของการหยุด มีหน่วยเป็นมิลลิวินาที)

สุทธิชัย: ให้เขารู้สึกว่าส่วนร่วม ด้วยทุกคนไม่ใช่เฉพาะว่า กลุ่มนี้ทำ คนนี้ทำ นักธุรกิจทำ=

=แต่ว่า (605.3)

ธีรยุทธ: \triangleleft แต่ เออ คำ อันนี้สำคัญอย่างยิ่งเลยเพราะว่าอะไร เพราะว่าปัญหาที่มันเกิดขึ้น...

อีกทั้งเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดทั้ง 4 ประเภทจะพบว่า เป็นความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าผู้ร่วมสนทนา คงมิได้ใช้การหยุดเป็นสัญญาณประการเดียวในการจัดผลัด แต่น่าจะมีการใช้สัญญาณหลายประการร่วมกัน ดังที่ผู้วิจัยสังเกตเห็น ได้แก่ สัญญาณที่เกี่ยวข้องกับตัวบทสนทนา เช่น สัญญาณทางวากยสัมพันธ์ อรรถศาสตร์ และการอ้างอิงกับบริบทในปริจเฉท และสัญญาณที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวบทสนทนา

เช่น ลักษณะทางสถิติศาสตร์ของเสียง ได้แก่ ทำนองเสียง การเน้นเสียง รวมทั้งอากัปกริยาต่างๆ ซึ่งสัญญาณที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นเหล่านี้จะสอดคล้องกับที่ Duncan (1972) และ Cutler and Pearson (1985) ได้เสนอไว้ ซึ่งน่าจะได้มีการศึกษาในรายละเอียดต่อไป

6.2.3 ความแตกต่างของปริมาณและค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆ ความแตกต่างของค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทของแต่ละกรณีศึกษา และความแตกต่างของปริมาณและค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดระหว่างผู้ร่วมสนทนา ที่มีบทบาทประจำตัวแตกต่างกัน จะแสดงให้เห็นว่าการหยุดจะมีหน้าที่อยู่ในกระบวนการการสนทนาที่ Vongvipanond (1998) ได้เสนอไว้ทั้ง 4 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการจัดการปฏิสัมพันธ์ (interaction management process) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของผู้ร่วมสนทนาและผลัดในการสนทนา โดยในงานวิจัยนี้พบว่าผู้ร่วมสนทนาที่มีบทบาทประจำตัวแตกต่างกัน คือ เป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์จะมีปริมาณและค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดแต่ละประเภทแตกต่างกัน
2. กระบวนการจัดการเป้าหมายของการสนทนา (goal management process) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้ร่วมสนทนาพยายามที่จะทำให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย หรือ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสนทนา โดยงานวิจัยนี้พบว่าการสนทนาที่มีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันจะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นแตกต่างกัน
3. กระบวนการปรับความสอดคล้องของสาระ (information alignment process) ซึ่งเป็นกระบวนการในการสร้างความรู้ร่วมกัน (common ground) และเอกภาพของสาระที่ผู้พูดต้องการจะสื่อกับผู้ร่วมสนทนา โดยในงานวิจัยนี้พบว่าในการชิงผลัด ถ้าผู้ร่วมสนทนาคิดว่าคู่สนทนาของตนไม่รู้ข้อมูลบางอย่างที่ตนรู้ ผู้ร่วมสนทนามักจะเข้าชิงผลัดเร็ว และอาจทำให้เกิดการพูดซ้อนกันได้ ดังเช่นตัวอย่างการเข้าชิงผลัดของคุณอัมมารต่อไปนี้

ตัวอย่าง(ตัวเลขในวงเล็บแสดงระยะเวลาของการหยุด มีหน่วยเป็นมิลลิวินาที)

อัมมาร: ...แต่เวลานี้ รัฐบาลต้องประคองประหม่อม ธุรกิจ ที่กู้มา นะคะแล้วเป็นเฉพาะธุรกิจที่=

สุทธิชัย: ครับ

อัมมาร:=กู้มาเท่านั้น ก็เงินต่างประเทศมา

สุทธิชัย: อ้อ [อันนี้ทำให้เกิดปัญหาขึ้น อย่างมาก ครับ แต่มันมีมาก =

= บริษัทที่ไปกู้เงินต่างประเทศมีมากพอที่จะทำให้ (๑๖.๑)

อัมมาร: อ่า [ปริมาณเงินมากนะฮะ =

=แต่จำนวนบริษัทไม่แน่...

4. กระบวนการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนา (attitudinal alignment process) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้ร่วมสนทนาแสดงความรู้สึกและทัศนคติที่สอดคล้องกับคำที่กล่าวออกมา ต่อผู้ร่วมสนทนา และต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา โดยงานวิจัยนี้พบว่า ความแตกต่างของระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดจากผู้ให้สัมภาษณ์ไปสู่ผู้สัมภาษณ์น่าจะเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่ผู้สัมภาษณ์มีต่อผู้ให้สัมภาษณ์ เช่น เรื่องของความอาวุโสของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังที่พบว่าผู้สัมภาษณ์คือคุณสุทธิชัยจะเข้ารับผลัดต่อจากคุณอัมมาร ซึ่งเป็นผู้ที่มีความอาวุโสกว่าช้ากว่าการเข้ารับผลัดต่อจากคุณธีรยุทธซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน อีกทั้งค่าระยะเวลาของการหยุดในการชิงผลัดและการครองผลัดก็น่าจะสะท้อนถึงทัศนคติและความรู้สึกของผู้ที่เข้าชิงผลัดเช่นกัน คือ ถ้าเข้าชิงเร็วก็น่าจะแสดงผู้ที่เข้าชิงจะมีความกระตือรือร้นและความตั้งใจมากกว่ากรณีที่เข้าชิงช้า ซึ่งการเข้าชิงเร็วนี้นี้อาจทำให้คนฟังรู้สึกว่าผู้ที่เข้าชิงผลัดก้าวร้าวก็เป็นได้ ดังลักษณะการเข้าชิงผลัดของคุณสุทธิชัยที่มีบางคนบอกว่าเขาเป็นผู้สัมภาษณ์ที่ก้าวร้าว ส่วนในการครองผลัดความถี่และความยาวของการหยุดและลักษณะของหน่วยระหว่างการหยุดก็น่าจะแสดงถึงความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูดได้เช่นกัน คือ ถ้าผู้พูดมีการหยุดขณะพูดถี่ และค่อนข้างยาว อีกทั้งมีหน่วยระหว่างการหยุดสั้นน่าจะแสดงว่าผู้พูดคนนั้นมีความตื่นเต้นหรือมีความลังเล ซึ่งอาจมีผลทำให้ถูกชิงผลัดบ่อย ดังในกรณีของผู้ให้สัมภาษณ์กรณีที่ 4 คือ คุณบำรุงฤทธิ์

6.2.4 ระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆที่ได้จากการวิเคราะห์เชิงกลศาสตร์ของงานวิจัยนี้จะแสดงให้เห็นว่าระยะเวลาการหยุดที่นักวิจัยบางท่านเสนอไว้เป็นการประมาณค่าระยะเวลาการหยุดในการจัดผลัดที่แตกต่างอย่างมากกับความเงียบที่เกิดขึ้นจริงในการสนทนา ดังที่Jeffe และ Fieldstein (1970) อ้างถึงใน McLaughlin, 1984) เสนอว่าระยะเวลาของการหยุดในการแลกเปลี่ยนผลัดจะน้อยกว่า 1 วินาที (1000 มิลลิวินาที) ซึ่งจะแตกต่างจากค่าที่ได้จากค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นที่พบในงานวิจัยนี้ถึงประมาณ 500 มิลลิวินาที และที่ Matarozzo และ Wein (1967 McLaughlin, 1984) เสนอไว้ว่าระยะเวลาการหยุดในการเข้าเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะมากกว่า 3 วินาที(3000มิลลิวินาที) ก็ต่างจากผลที่ได้จากการศึกษาเชิงกลในงานวิจัยนี้ ที่พบว่าจะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นโดยเฉลี่ยประมาณ 1300 มิลลิวินาทีเท่านั้น

6.2.5 เป็นที่สังเกตได้ว่าในการสัมภาษณ์ในรายการโทรทัศน์จะมีการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นเกิดขึ้นน้อยมาก ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้ร่วมสนทนาบทบาทการเป็นผู้ขอข้อมูลและผู้ให้ข้อมูลของตน อีกทั้งรู้ว่ารายการมีข้อจำกัดทางด้านเวลา ผู้ร่วมสนทนาจึงพยายามให้การสนทนาดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งลักษณะเช่นนี้น่าจะตรงข้ามกับการสัมภาษณ์ที่ไม่ได้มีข้อจำกัดทางด้านเวลา

และผู้ให้สัมภาษณ์ไปปรับบทบาทการเป็นผู้ให้ข้อมูลของตน เช่น กรณีที่นักข่าวร่วมสัมภาษณ์นักการเมือง

6.2.6 จากการศึกษาพบว่าการหยุดที่มีช่วงเวลายืดเยื้อเชิงกลศาสตร์ไม่ใช่ปรากฏการณ์เดียวที่เกิดขึ้นในการจัดผลัดการสนทนา แต่จะมีปรากฏการณ์อื่นๆ เช่น การหยุดที่ไม่มีช่วงเวลายืดเยื้อเชิงกลศาสตร์ที่งานวิจัยนี้พบจำนวน 21% จากจำนวนการหยุดที่ได้จากการวิเคราะห์เชิงโสตศาสตร์ทั้งหมด อีกทั้งยังพบการพูดซ้อนกันจำนวนถึง 208 ครั้ง ซึ่งปรากฏการณ์ทั้ง 2 นี้ก็น่าสนใจที่น่าจะมีการนำไปศึกษาต่อว่าหน่วยระหว่างการหยุดเหล่านี้มีลักษณะอย่างไร และมีความสัมพันธ์กับกระบวนการจัดผลัดอย่างไร

6.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดกับการจัดผลัดในการสนทนาภาษาไทยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้นำไปสู่คำถามและหัวข้อต่อเนื่องอีกหลายประการ ดังต่อไปนี้

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษากระบวนการจัดผลัดในการสนทนาแบบการสัมภาษณ์อย่างกว้างๆ โดยศึกษาสัญญาณที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในการจัดผลัดเพียงประเภทเดียว คือ การหยุด ดังนั้นผลที่ได้แม้จะแสดงให้เห็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาในการสัมภาษณ์ได้อย่างค่อนข้างชัดเจน แต่ทั้งนี้ก็น่าจะได้มีการศึกษาสัญญาณการจัดผลัดประเภทอื่นบ้าง เช่น ทำนองเสียง ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ หรือการเกิดร่วมกันของสัญญาณต่างๆ ที่จะแสดงให้เห็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนาได้อย่างไรบ้าง
2. งานวิจัยนี้อาศัยแนวคิดการวิเคราะห์การสนทนา(CA)ในการวิเคราะห์การจัดผลัด คือ เริ่มต้นจากการสังเกตของผู้วิจัยเป็นหลักเพื่อนำไปสู่ข้อสรุป ซึ่งแม้จะทำให้สามารถจัดประเภทของการจัดผลัดในการสัมภาษณ์ได้เป็น 4 ประเภท แต่การตัดสินประเภทของการจัดผลัดที่จุดฟังเปลี่ยนผลัดในบางตำแหน่งก็ยังเป็นปัญหาอยู่ ดังนั้นจึงอาจมีการออกแบบการวิจัยให้มีการตัดสินการจัดผลัดแต่ละตำแหน่งด้วยผู้ร่วมการวิจัยหลายๆคน เพื่อจะได้ความชัดเจนในการตัดสินมากขึ้น
3. งานวิจัยนี้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการหยุดที่มีช่วงเวลายืดเยื้อเชิงกลกับการจัดผลัด โดยจะศึกษาเฉพาะการหยุดที่มีความสอดคล้องกันจากการวิเคราะห์เชิงโสตศาสตร์กับการวิเคราะห์เชิงกลศาสตร์ ซึ่งจะสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้อย่างชัดเจน แต่ก็น่าสนใจว่าถ้าจะพิจารณาเฉพาะความตั้งใจของคนพูด คือ ศึกษาค่าระยะเวลาการหยุด

เชิงกลทุกกรณีที่เกิดขึ้นในการพูด จะให้ผลสอดคล้องหรือแตกต่างจากงานวิจัยนี้หรือไม่
อย่างไร

4. งานวิจัยนี้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดกับการจัดผลัด
ในการสนทนาแบบการสัมภาษณ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา 2 คน ซึ่งจะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์
ระหว่างผู้ร่วมสนทนาในแง่ มุมของการเป็นผู้พูดและผู้ฟัง และบทบาทการเป็น
ผู้สัมภาษณ์(IR)และผู้ให้สัมภาษณ์(IE)อย่างชัดเจน แต่ทั้งนี้ก็น่าสนใจว่าถ้าเป็นการสนทนาที่
มีผู้ร่วมสนทนามากกว่า 2 คน ผลการศึกษาจะสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของผู้ร่วมสนทนาแต่
ละคนอย่างไร หรือถ้าเป็นการสนทนาแบบอื่นจะมีรูปแบบแตกต่างออกไปหรือไม่อย่างไร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย